

MOJ BERNI

Glasilo Skupine MOJ BERNI

UVODNIK

Današnja zadnja številka našega glasila nosi častitljivo številko 2 letnika 26. Zato bomo med drugim malo pobrskali po arhivu in izbrali nekaj zanimivih prispevkov iz preteklih števil. Veliko znanja smo zbrali v teh letih, veliko nasvetov smo podelili, veliko dogodkov je našlo prostor na naših straneh. Vse je skrbno shranjeno v arhivu, trenutno pa tudi na spletnih straneh, ki bodo v skladu z odločitvijo naše ekipe Moj berni v kratkem ugasnile. Odločitev je bila težka, a vendar dobro pretehtana. Ne gre le za naše požrtvovalno delo, ki ne najde odziva, gre tudi za finančna sredstva, ki smo jim članice ekipe velikokrat same pomagale na zeleno vejo ...

V vseh teh letih in v vseh svojih vlogah, od predsednice kluba do tajnice vzrejne komisije, od urednice glasila do organizatorke dogodkov, razstav, srečanj, ... sem ponosna na prehojeno pot, ki so ji dali priznanje strokovnjaki tako doma kot v tujini.

Na koncu je seveda tudi čas in priložnost za zahvale. Seznam tistih, ki so nam stali ob strani, nas razumeli in podpirali, je domala neskončen: veterinarji, kinološki strokovnjaki, dobrohotni in dobrodelni sodelavci, ki so marsikaj naredili na pol zastonj, naši pripadni člani, ki nas niso nikdar pustili na cedilu, avtorji prispevkov v glasilu, ... Beseda hvala je seveda veliko premalo, ampak vem, da vsem veliko pomeni, da so delali za dobro stvar. Za naše bernije! In njim, predvsem njim (pa tudi njihovim ljudem, seveda) želim v prihodnje veliko sreče in zdravja. Naj bodo še naprej naši vse pozornosti in ljubezni vredni sopotniki in, kot je rekel prof. dr. Bernd Guenter, posebni psi za posebne ljudi! Srečno!

Mojca Sajovic

Ko se ozrem nazaj na pot našega kluba in skupine, me preplavi občutek zadovoljstva, da sem bila prisotna že od samega začetka, čeprav sem sprva ostajala bolj v ozadju – zapisana na seznamu, a ne vključena v dogajanje. S prihodom moje čudovite Vite sem leta 2009 stopila korak bližje – postala sem del upravnega odbora in s predanostjo sodelovala pri organizaciji srečanj, snovanju biltena in skrbi za dobrobit naše pasme.

Bilten, ki je izhajal dva- ali celo trikrat letno, je bil plod iskrenega entuziazma in skupnih prizadevanj vseh: uredniškega odbora, strokovnjakov, ki smo jih prosili za mnenje, predvsem pa vas, ki ste ga mu s svojimi zgodbami in fotografijami dali dušo in srce.

Čeprav se naša skupina z letošnjim letom uradno ukinja, verjamem, da se ne poslavljamo zares. Ostajajo prijateljstva, izkušnje in spomini, ki nas bodo spremljali še naprej. Ponosna sem, da sem lahko bila del zgodbe, ki je trajala več kot petindvajset let. In bila je lepa!

Hvala vsem, ki ste bili z nami.

Nina

Dobrih 26 let mojega 'bernskega' življenja (če ne štejem let hrepenjenja pred prvo kosmato kepico), pet neskončnih ljubezni, trikrat odlomljen košček srca ... Vsa ta leta sem se učila in rasla s puncami, prav tako, kot se je razvijala tudi bernska zgodba, katere del sem bila vsa ta leta, od Slovenskega kluba za velike pasme in molose do Slovenskega kluba za bernske planšarske pse in skupine Moj berni. Moj berni je naša zadnja skupna postaja, ki, kljub temu, da ni bila uradna organizacija, ni pomenila nič manjše odgovornosti in zahtevala nič manj dela. Naša skupna pot se danes končuje, bilo nam je res lepo, včasih (predvsem za nekatere, a ne Mojca?) pa precej naporno. Ozadje organiziranja ni nikoli video (in cenjeno).

A življenje teče dalje in še vedno bomo deležni neskončnih ljubezni, še vedno se nam bo ob vsakem slovesu odlomil košček srca ...

Prav vsakemu med vami želim še veliko mokrih poljubčkov in mahajočih repkov!

Barbara

Moj berni – zgodba prijateljstva, hvaležnosti in lepih spominov

Ob zaključku delovanja naše skupine Moj berni, naslednice Slovenskega kluba za bernske planšarske pse, me preveva mešanica čustev – od nostalgije do hvaležnosti.

Z družino smo bili dvanajst let zvesti in dejavni člani te čudovite skupnosti. Skupinska druženja so nam prinesla nešteto lepih trenutkov. Prvomajska morská karavana, spomladanski in jesenski izleti so bili vedno poučni, aktivni in polni dobre volje.

Posebno mesto v spominu imajo miklavževanja, naša osrednja srečanja, ki so bila zares čarobna – pravi pravljичni vrhunci leta. Družili smo se od sončnih Goriških Brd do zasneženega Pohorja.

Nikoli ne bom pozabila prizora, ko je naša Tally na okrašenem vozičku ponosno pripeljala darila za vse zbrane. Takšni trenutki so za vedno vtisnjeni v moje srce. O njih sem z največjim veseljem pisala tudi v glasilu Moj berni.

Leta 2017 smo dosegli poseben mejnik – koledar s fotografijami naših bernijev. Bil je prava paša za oči in ponos vseh članov. Takrat sem se pridružila uredniškemu odboru našega glasila in z veseljem prevzela urejanje Facebook profila Moj berni, kjer sem do danes naše utrinke delila z več kot 2.200 prijatelji.

Najlepši del vsega pa ste bili ljudje. Hvala za vse nasvete o vzgoji in negi bernijev, za podporo v težkih trenutkih Tallyjinega zdravljenja ter za prijateljsko pomoč – od spodbud do varstva med našimi počitnicami.

Predvsem pa sem neizmerno hvaležna za nova poznanstva in prijateljstva, ki so se stekala skozi skupno ljubezen do te čudovite pasme. Skupina Moj berni se sicer poslavlja, a spomini, izkušnje in toplota, ki smo jih delili, ostajajo – in bodo vedno živeli v naših srcih.

Mateja Pečar

OBUIJAMO SPOMINE NA 15. OBLETNICO DELOVANJA SLOVENSKEGA KLUBA ZA BERNŠKE PLANŠARŠKE PSE

(junij 2014)

Čas neskončno hitro beži in mimogrede se je obrnilo naših prvih 15 let. Tisti, ki ste ves ta čas z nami, prav dobro veste, da nam še zdaleč ni bilo dolgčas.

Ko smo praznovali deseto obletnico delovanja, smo bili velika 108-glava bernska družina, utrjena z mnogimi kinološkimi političnimi preizkušnjami, ki so marsikomu od nas ukradle miren nočni spanec. Ampak vsako poleno, ki je priletelo prav po »slovenčljsko«, nas je še bolj povežalo, izčistilo in prekalilo. Čas, ki je pretekel od odcepitve primorske in štajerske veje članstva, je pokazal, kaj je za pasmo dobro in kaj ne. Komercializem in nižanje vzrejnih standardov zagotovo ne ponujata napredka, pač pa ga zagotavlja pošten odnos do bernijev in njihovih ljudi, znanje, predanost, pomoč v stiski in iskreno veselje ob uspehih sočlanov.

Finančna kriza v državi je naredila svoje tudi v kinologiji: čistopasemski mladički vse težje najdejo svoj novi dom, vzreditelji komajda še pokrijejo stroške vzreje, če pa je leglo veliko oziroma, če potrebuje pomoč veterinarja, se obračun po oddaji mladičev konča v rdečih številkah. Na pol obglavljena in pretežno sprta krovna slovenska kinološka organizacija nam ni v pomoč.

Zato v klubu še toliko bolj cenimo tiste, ki vztrajajo: pri pozorni, predani in na poznavanju vzrejnih linij temelječi vzreji, pri prepričanju, da ni vsak ljubitelj bernijev primeren za njihovega lastnika, pri trditvi, da je članstvo v klubu za nove lastnike potrebno, za mladička pa nadvse koristno,..... Cenimo tudi tiste, ki se vedno in spet vračajo k svoji priljubljeni pasmi, čeprav niti dva kužka iz istega legla nista enaka, kaj šele, da bi si bila podobna prejšnji in zdajšnji berni. Vedo, kaj lahko pričakujejo od pasme in se s pretanjenim občutkom lotevajo vzgoje in nege vsakič znova od začetka. In se učijo. V zameno tak bernski človek vedno dobi v tribarvni kožuh skrito veliko čuteče srce, ki nikdar ne razočara.

Vodstvo našega kluba je ob 15. obletnici izkoristilo priložnost za druženje in na pikniku v Lepeni z velikim veseljem naslovilo svojo zahvalo vsem, ki ste bili z nami od ustanovitve: Nina Barlič, Filip Česenj, Klavdij Čotar, Tone Hočevlar, Breda Katona, Igor Kjuder, mag. Peter Levstek, dr.vet.med., Bojan Pintarič, Danica Rebov, Vlado Smole, Barbara Šolc, Peter Vražič, Romana Vrbovšek – Dobnik in podpisana. Prav tako je upravni odbor sklenil, da podeli plaketo in zahvalo Ivanu Janežiču za izjemen prispevek k delu kluba in njegovi prepoznavnosti ter za pomembne vzrejne dosežke v korist pasme.

Ko smo v Lepeni dvignili kozarce in zaželeli našemu klubu še mnogo uspešnih let, smo mislili zelo zares!

Mojca Sajovic

Moj berni - št. 1 - letnik 1 - leto 2000

Led je bil prebit, prva številka je šla med člane. Prvi, ki smo orali ledino (in preživel): predsednica Slovenskega kluba za bernske planšarske pse Mojca Sajovic, člani upravnega odbora: Rajko Rotner, predsednik vzrejne komisije, Vlado Smole, podpredsednik, Stanka Jankovič, blagajničarka, Andreja Balon, tajnica, Alojz Lah, Janez Jančar.

Foto: vzrejna komisija na VP leta 2004

Spoštovani člani Slovenskega kluba za bernske planšarske pse!

Vodstvo kluba s svojimi marljivimi in požrtvovalnimi sodelavci izpolnjuje še eno od svojih obljub – pred vami je naše glasilo s svojo prvo številko. Po prispevkih in tematici sodeč vam imamo kar precej povedati in strokovni članki tokrat še čakajo na svoj trenutek. V štirih mesecih smo iz skupinice navdušencev prerasli v veliko družino, ki je že preseгла magično število 100 članov. Pripravili smo svoj prvi vzrejni pregled z ocenjevanjem zunanosti, svojevrsten »ognjeni krst«, kjer se je spet izkazala dobra volja, prijaznost in strpnost vseh udeležencev ter strokovnost naših sodnikov ge. Marije Kavčič in g. Rajka Rotnerja, predsednika vzrejne komisije SKBPP. Na vzrejni pregled je bilo privedenih deset psov, trem pa je bila ocenjena le zunanost. Predsednik vzrejne komisije ocenjuje kvaliteto privedenih psov kot srednje dobro s tem, da le en samec sodi v prvi vzrejni razred, eden pa je dobil vzrejno prepoved. Problematičnih rentgenskih izvidov kolkov ni bilo opaziti. Veseli smo, da se bomo lahko ob jesenski specialki v Švici spet veliko naučili.

Moj berni - št. 2 - letnik 2 - leto 2001

Naslednji prispevek iz arhiva posvečamo vsem, ki jih ni več z nami, bernijem in njihovim ljudem. Vsem, ki smo jih poznali in imeli radi in jih neizmerno pogrešamo. Vedno bodo ostali z nami.

Poštено smo zakorčili v drugo leto življenja našega kluba, dobro se že poznamo med seboj, veselimo se skupaj nad uspehi naših članov na razstavah, skupaj občudujemo male tribarvne kepice, ki bodo spet nekomu popestrile in predvsem spremenile življenje. Na bolje, seveda!

Neobhodno je tudi, da skupaj žalujemo, ko odhajajo berniji, ki so zaznamovali del človeškega življenja. Z njimi v pasja nebesa odhaja tudi delček nas samih in prav je tako. Vsak pomladni popoldan, vsako nežno poletno jutro, vse zlatorumene jesenske poti, vsak zasneženi zimski dan nam bo za večno ostal v spominu zato, ker smo ga preži-

veli z njim, z našim bernijem. Nihče nam ga ne bo mogel ukrasti iz srca, tudi potem ne, ko se bodo za vedno zaprle sijoče temne rjave oči, ko bo živahen rep nehal pometati kozarce z mize, ko nas ne bo več dregal pod komolce njegov vztrajni smrček.

Ko pride čas žalovanja

Pogovarjali smo se z dr. Metko Klevišar, radioterapevko in onkologinjo v pokouju

Gospa, ki sama nikdar ni imela svoje domače živali, je s svojim delom opazno zaznamovala slovenski prostor. Društvo za pomoč umirajočim in njihovim svojcem mednarodno razširjenega gibanja HOSPIC je plod njenega dela, človeško stisko, žalost in duševno bolečino ob izgubi bližnjega razume kot le malokdo. Z zanimanjem prisluhne, ko se pogovarja o izgubi domačih živali. Ugotavlja, da je domača žival najboljša terapija. Posebej v mestih so ljudje vedno bolj osamljeni in domača žival jim veliko pomeni. Tako je lahko izguba še bolj uničujoča. Iz svoje dolgoletne prakse pa pozna veliko primerov, ko se človeku sesuje življenje v drobce, ko najprej izgubi partnerja, nato pa še domačo žival. Travme so izredno težke. Današnji način življenja in mišljenje okolice je za žalujoče, pa najsi gre za izgubo osebe ali živali, zelo neprijazno, celo kruto, zato se žalujoči nekako ne znajde. Včasih so bili ljudje, posebno na podeželju, s pojavom smrti pogostokrat soočeni in so jo dojemali kot nekaj samoumevnega. Danes družba smrti zavrača kot neke vrste pomoto. Velikokrat se žalujoči sramuje svojih čustev, kar je seveda zelo narobe. Začeti je potrebno že pri vzgoji otrok, poučarja dr. Klevišarjeva. Otroku je potrebno izgubo osebe ali živali razložiti in predvsem pustiti, da žaluje, mu dovoliti, da pokaže svojo žalost. Običajno je prav smrt družinskega ljubljence prva otrokova izkušnja s smrtjo. Živali nas tako učijo tudi odnosa do smrti same.

Znani nemški terapevt, ki je vodil skupino za žalujoče, je povedal, da se eden od udeležencev dlje časa ni mogel izpovedati, za kom žaluje, med obiski terapevtske skupine pa je končno upal priznati, da je izgubil psa. Socialna prisila in pritisk okolice sta včasih izjemno obremenjujoča, vendar je treba ne glede na odziv okolice dati svoji žalosti prosto pot. Enako velja za solze, ki se jih ne smemo sramovati. Okolica od nas sicer pričakuje določen vedenjski vzorec, vendar je potrebno zbrati pogum in izraziti svojo žalost ne glede na odziv okolja. Takrat je najbolj pomembna družba enako mislecih ljudi, ki človeka razumejo in mu dopustijo, da izrazi svojo žalost, jo spravi iz sebe. Potrebno in koristno bi bilo osnovati skupino za samopomoč tudi za žalujoče za domačimi ljubljenci in delavnice za žalujoče, saj bi lahko ti v družbi ljudi sorodnih mišljenj in travm lažje preboleli svojo izgubo ter se soočili z žalostjo, trdi dr. Klevišarjeva.

Pogosto se postavlja vprašanje, kdaj kupiti novega psa, potem, ko smo izgubili prejšnjega. Dr. Klevišarjeva pravi, da se je najprej treba soočiti z izgubo in izživeti žalovanje. Žalujoči primerjajo novega s prejšnjim in tako prišleku že na samem začetku skupnega sobivanja odvzamejo lastno identiteto.

Smrt je del življenja in žalost je del naših čustev, ki jih moramo pokazati navzven tako, kot pokažemo veselje. Kdor ne zna biti resnično žalosten, tudi resnično vesel ne more biti, zaključuje dr. Klevišarjeva, avtorica številnih knjig. In še: »Slovo je pomembno. Lažej lahko le z besedami, z odhajajočim pa se pogovarjaš tudi z dotikom, božanjem, pogledom. In ugotoviš, kaj je v življenju pomembno in kaj ne.«

Mojca Sajović

Moj berni - št. 1 - letnik 6 - leto 2005

Velika večina članov nekdanjega kluba pozna Nino Bešter, sedaj poročeno Swart. Nina je poznavalka bernijev in vzrediteljica, v njeno zanesljivo varstvo smo mnogi pripeljali svoje pse v času naše odsotnosti. Pozna vse skrivnosti »grooming«-a, njeno poročno sliko pa – kot iz sanj vsake mlade lastnice bernecev – krasijo kar trije berniji. Danes se spominjamo njenih začetkov, kot jih je opisala sama.

Rina

Že od nekdaj je bila moja velika želja, da bi imela psa. Leta 2003 se mi je končno uresničila. Naša družina se je odločila za bernsko planšarko. Odšli smo na razstavo v Ljubljano, ogledali smo si internetno stran kluba (SKBPP) ter se oborožili z literaturo. Poklicali smo na naslove razpoložljivih legel, ki so bili objavljeni na internetni strani kluba. Rezervirali smo samičko pri Čepinovich v Prevaljah. Težko smo čakali njihov klic, da so se mladički skotili in končno tudi čas, ko smo si lahko prvič ogledali leglo in izbrali samičko. Izbrali smo Lucy. Hitro se je privadila na nov dom, bila je pridna in ubogljiva. A na žalost naše veselje ni trajalo dolgo. Ko je bila stara deset mesecev so se pojavile težave, obiski pri veterinarju in ortopedu. Žal ji ni bilo pomoči. Bila je stara komaj enajst mesecev, ko smo se od nje poslovili. O tem smo obvestili tudi Čepinove, ki so sočustvovali z nami. Bilo je zares hudo. Gledali smo že nova legla, a za novega mladička se še nismo upali odločiti. Kmalu pa nas je prijetno presenetil klic Čepinovich. Ponudili so nam v dar psičko, da nam s tem omilijo bolečino. Seveda nismo dolgo razmišljali. Zopet se je ponovila zgodba iz prejšnjega leta. Izbrali smo psičko Rino, ki je sedaj stara osem mesecev.

Tudi ona je izredno pridna, učljiva, ubogljiva in potrpežljiva. Seveda kdaj tudi kakšno »ušpiči«, a nič za to. Izredno smo navezani nanjo, imamo jo zelo radi. Bila je že v mali šoli in sedaj se že pripravljamo na nadaljnje šolanje. Skratka postala je del naše družine tako, kot je bila to Lucy.

Radi bi se zahvalili družini Čepin iz Prevalj, ki nam je podarila to kosmato veselje in nam polepšala dneve.

Iskrena hvala,

Nina v imenu družine Bešter iz Domžal

Vsebinska prispevkov v našem glasilu je še danes aktualna, čeprav se znanost in z njo veterinarska medicina razvijata s svetlobno hitrostjo. Dr. Milan Matko je eden od veterinarjev, ki nam je pri naših začetkih vedno zavzeto svetoval in tudi naslednji prispevek sodi v to vrsto.

Displazija kolka in komolca – zgodnje ugotavljanje pogoj za uspešno zdravljenje

Displazija kolka je odmik stegnjenice glavice iz kolčne ponvice. Displazija komolca pa je poligene narave – posledica več bolezni: neenake rasti podlaktne kosti, okrušenega kavljestega podaljška, oddvojenega komolčnega podaljška in hrustančnega okruška v sklepu. Bernski planšarski psi spadajo v vrh piramide po pogostosti pojavljanja.

Psi se poležejo z normalnimi kolki in komolci. Spremembe se začno pojavljati v razvoju, že med 2. do 5. mesecem starosti. Kolčna displazija nastane v razvoju in je lahko posledica dedne zasnove, nepravilne prehrane in prekomernega gibanja.

Za pravilno in uspešno zdravljenje je zelo pomembno zgodnje, pravočasno odkrivanje. Priporočam rentgensko slikanje kolkov in komolcev v starosti nad 5 mesecev. Včasih samo rentgensko slikanje ni dovolj in je potreben še specialistični pregled.

Pri dovolj zgodaj odkriti displaziji kolka lahko v nekaterih primerih uspešno pomaga konzervativno zdravljenje z ustreznim režimom gibanja. Prav tako je večina kirurških posegov uspešnih, ko se še ne pojavijo degenerativne spremembe v sklepu. Enako je tudi uspešnost operacije pri displaziji komolca večja, ko še ni sprememb v sklepu.

Pravočasna diagnostika je torej pogoj za uspešno zdravljenje displazije kolka in komolca.

Milan Matko DVM

Moj berni - št. 2 - letnik 6 - leto 2005

Vsaka zgodnja pomlad v zadnjih četrh stoletja (!) je pomenila tudi načrtovanje in organizacijo mini klubskih prvomajskih počitnic. Kje vse smo bili?! In koliko lepih doživetij nosimo v srcih! Vsak od udeležencev je prinesel seboj poleg delikates in pijač veliko zalogo dobre volje, naši berniji pa so se (na)učili strpnosti ob drugih psih in lepega vedenja v krdelu. Da je bilo tudi njim zelo lepo, ni potrebno dvomiti.

CRES – 28.04. do 01.05.2005

(ali drugače: kako težko je najti pot domov)

Namesto da bi v domačih krajih pomagali postavljati majska drevesa, smo se že tretjič zapored odločili prvomajske praznike preživeti v bernski družbi na hrvaški obali. Letos smo ponovno letovali na Cresu v hotelu Kimen, z rekordnim številom prijavljenih: 32 oseb in 19 kužkov. Med letošnjimi prazniki smo bili še posebej drzni, saj kot boste v nadaljevanju prebrali, smo si privoščili nekaj, kar po mojem mnenju, ni poizkusil še noben podoben klub (pa tudi nobenemu tega ne priporočam, saj tako uspešno lahko to izvedemo le mi, z našimi bernci... oprostite, malce pa smo lahko bahavi).

Pa gremo lepo po vrsti, da ne izpustim kakšne omembe vredne dogodivščine.

Vremenarji so nam napovedali lepo vreme, kar je bila prva optimistična napoved našega srečanja. Druga zadeva: dr. Levstek je bil ponovno z nami (tako smo vedeli da našim bernčkom ne bo nič hudega) in njegova hčerka Manca.

Nekaj se nas je zbralo v gostilni »Bajta« (med avtocesto in mostom na Krk) in prav zanimivo je, da smo takoj, ko smo se srečali, že bili polni dobre volje, smeha in neke posebne pozitivne energije. Za nadaljevanje smeha pa je poskrbel Deep, ko smo čakali na trajekt v Valbiski. V gostišču, kjer smo sedeli, imajo lesenega rotvajlerja, ki ga je Deep želel prestrašiti. A ko se lesenjak ni dal premakniti, je Deep kar hitro osramočen spoznal svojo zmoto, ki je ni pozabil niti takrat, ko smo se vračali in smo ga na vsak način hoteli prepričati, da ponovi predstavo. Naši berniji so postali humoristi, tega pa so se navlekli od svojih lastnikov.

Malo pred tretjo uro popoldne smo prispeli v hotel Kimen. Tu nas je že čakalo nekaj prijateljev, ki so prišli dan poprej. Namestili smo se v hotel, nato pa odšli na prvi skupni sprehod v mesto Cres. Kužki so se kaj hitro »zrangirali« in to brez omembe vrednih preprirov. Naš strah (malo ga je bilo, to je treba priznati) je bil povsem odveč in lahko smo bili sproščeni. Turistov je bilo letos več kot lani in tem času in v glavnem so nas občudovali, vedno pa se najde tudi kakšen, ki mu toliko psov na kupu ne ustreza. Ampak to je čisto normalno, ljudje smo pač različni in se zaradi tega ne splača vznemirjati. Naši bernčki ljudi niso grizli, če pa je kakšen zalajal, pa tudi ni takšen greh, da bi mu ne bilo mogoče oprostiti.

Naslednji dan po zajtrku smo se odpeljali v Osor. Po krajšem sprehodu smo nadaljevali pot v Lubenice, nato pa nazaj v naš hotel, kjer smo si naredili piknik v gozdičku pred hotelom. S sabo smo prinesli toliko dobrot, da je bilo treba začeti s pospravljanjem v želodce, če smo hoteli domov »praznih rok«. Moj »Hamlet« je rezal štajersko bunko (prekajeno svinjsko meso), Zlata je prinesla dolenske klobase, Ivanka štajersko potico...- dobrot je bilo toliko, da ne bi rabili večerje. Jankoviči so seveda pripeljali s sabo Union pivo in dolenski cviček, ki je bil še dan poprej skladiščen nekje v dolenski kleti. Manca je naša dekleta učila igrati karte, za naše fante pa so se zanimale »mačke«. Dobro, da lastnice bernecev delujemo usklajeno in imamo pravi krdelni nagon. Svoje krdelo čuvamo pred vsiljivci, naši moški so med »bernkami« varni...

Po večerji smo poslušali predavanje dr. Levstka na temo »prehrana bernijev«. Odgovarjal pa je tudi na vsa druga naša vprašanja. Tisti resni smo ga poslušali, manj zbrani pa so peli karaoke. Do polnoči so se odvijale prave komedije, ampak vsega vam ne bomo zaupali - zakaj pa niste bili z nami?

Tretji dan pa je bil prava fantazija za vse lastnike psov. Naša Mojca je imela »noro« idejo o ribjem pikniku z barko nekje okoli Cresa. Naše želje so naletele na prava ušesa in fant iz TA Sonček nam je prišel ponuditi izlet z barko, panoramsko vožnjo okoli Cresa z ribjim piknikom.

Seveda smo bili navdušeni in ni je stvari, ki bi se je bernski ljudje ne upali lotiti. Tako smo se ob 11. uri vkrcali na barko »Alan«. Popeljala nas je kakšno uro in pol naokoli in se zasidrala v krasnem zalivčku. Tu smo se izkrcali, da so se bernčki pretegnili in si okopali tačke. Mornarji so nam spekli ribe, ki smo jih skupaj s kosmatinčki pojedli. Po obedu smo se vkrcali nazaj na barko, ki nas je počasi odpeljala do Cresa. Animatorica iz Sončka je poskrbela, da smo tudi zapeli, ona pa nas je spremljala s kitaro. Noro, to je bilo pa res noro dobro! In naj se javi pasji klub, ki si to upa izvesti! Samo brez pasjih izgredov, prosim! Tako kot mi! Upravičeno smo ponosni na svoje kosmatince! »Ljubčki« naši hvala vam, ker smo lahko uživali...

Dogajalo se je še veliko. Med drugim smo tudi našega natakarka obuli v bernske nogavičke. Ja, kako bi pa izgledalo, da nas streže natakarkar, ki nima na sebi vsaj nekaj bernskega?! In kako je bil zadovoljen...

Dr. Levstek se je pred večerjo posvetil našim kosmatim prijateljem in njihovim težavam. Kar po vrsti so se vrstili pregledi in nasveti. Vsem, ki niste bili zraven, je lahko žal! Že zaradi takega popolnega pregleda vašega kosmatinčka bi se splačalo priti na Cres! Dr. Levstek, kdaj vam bomo lahko povrnili?

Ta dan smo dobili tudi pravi bernski obisk. Bernka Naja, ki živi s svojimi lastniki na Cresu, in ki smo jo spoznali že lani, je s svojima lastnikoma prišla na obisk. Sprva je bila malce sramežljiva, a se je hitro vživela, saj so jo pasji prijatelji iz Slovenije lepo sprejeli.

Četrty, zadnji dan pa smo doživeli še najbolj smešni del našega druženja. Ivanka in Zlata kar nista mogli zapustiti otoka Cresa. Ob deseti uri smo se zbrali pred hotelom, da odidemo skupaj do trajekta. Pogrešali smo Zlato in Ivanko. Še dobro, da imamo mobilne telefone. Poklicali smo ju. Povedali sta, da sta se že odpeljali do trajektne luke in da nas bosta tam počakali. S pojasnilom zadovoljni smo se odpeljali tudi ostali. Ko smo prispeli v luko Merag, tam ni bilo ne Ivanke in ne Zlate. Zopet smo uporabili mobilne telefone in preverili,

kje sta. Povedali sta, da sta še vedno na poti. Vozili sta se namreč v napačno smer. Hitro smo jih preusmerili na pravo pot, a sta zopet zgrešili odcep za Merag. Brez »mobilcev« mislim, da sploh ne bi našli poti s Cresa. Še en dokaz, da bernci moramo delovati v krdelu, drugače smo izgubljeni!!! Ko smo bili že vsi čakajoči vkrcani na trajektu, je bilo prostora samo še za en avto. Nestrpno smo čakali naše izgubljene prijateljice. Katera bo prva? Uspelo je Zlati. Dušan je komentiral, da je vlomila na trajekt, ostali pa smo se držali za trebuhe. Na Ivanko smo – s posebnim priporočilom dr. Levstka – seveda počakali onkraj s posebno dobrodošlico in veliko smeha. Ja, vse je moralo tako biti! Mi smo se nasmejali, napolnili »baterije«, naše druženje na Cresu je uspelo, kot še nikoli!

Ivanko smo »navezali« na naš avto in se odpeljali proti domu.

Tega druženja se bomo še dolgo spominjali. Enkratno, neponovljivo, bi rekli! Vsem udeležencem, ki vas poimensko nisem naštevala, ker vas je preveč, hvala! Krasno smo se imeli. Delujemo kot dober team, bolje rečeno krdelo. Res imamo krasne kužke. Upravičeno smo ponosni in tega nam res nihče ne sme zameriti. Za vse vas, ki se nam nameravate v naslednjih letih pridružiti, pa obljubljamo, da bomo najeli dve barki ali pa tri, če bo potrebno. Samo pridite in spoznali boste, da ni boljše družbe od bernske. To vam zagotavljamo! Se vidimo naslednje leto!!!

Dragica Kaiser

Moj berni - št. 3 - letnik 11 - leto 2010

Bili smo del Evropske razstave psov vseh pasem v Celju, organizirali smo odmevno klubsko specialno razstavo in – iskreno rečeno – presegli lastna pričakovanja. Za opisom v nadaljevanju stoji številna ekipa članov našega kluba, sponzorjev, družinskih članov in seveda množica bernijev, ki so se neskončno izkazali. Vsekakor je ta dogodek vreden omembe v našem zadnjem glasilu.

EUROBERNER 2010

Specialna razstava Slovenskega kluba za bernske planšarske pse

29. september 2010 je bil dan, na katerega se je naš klub zelo dolgo in intenzivno pripravljal. Le dan pred uradno otvoritvijo evropske razstave psov je v Celju namreč potekala specialna razstava nam najljubše pasme – bernskih planšarjev. Organizacija take razstave ni enostavna, a lahko rečemo, da smo bili na koncu zadovoljni vsi, tako organizatorji, kot tudi obiskovalci.

Razstavljalci so svoje lepote in lepote pripeljali iz vse Evrope in

širše, najdaljšo pot je imel kuža iz ZDA. Čeprav bi pričakovali, da bodo Slovenci kot državljani države organizatorke najbolj zastopani, so le za las prehiteli Ruse, ki so imeli le dva razstavljalca manj. Slovenci za enkrat pač še nismo prav posebni razstavljalci, a to mogoče sploh ni tako slabo. Drugače pa je statistika pokazala, da je 62 razstavljalcev iz 18 držav s sabo pripeljalo 81 bernijev.

Vsak razstavljačec je na klubski stojnici, ki se postavila že zgodaj zjutraj, ob prijavi prejel mapo z bernskim motivom, v kateri je našel razstavno številko in katalog, kot darilce pa je klub za vsakega prijavljenega psa pripravil tudi avtomobilske senčnike, katere sta krasila mala bernija. Poleg tega je sponzor razstave, podjetje Terra Canis d.o.o. za vsakega pripravil tudi nekaj vzorčkov hrane. Lahko rečem, da so bili udeleženci razstave kar prijetno presenečeni s tolikšno pozornostjo.

Ura je nezadržno tekla in bližalo se je sojenje. Okoli razstavnega prostora je postalo zelo živahno. Razstavljalci so na plan prinesli pripomočke, s katerim so želeli še poudariti lepoto svojega psa. Preko zvokov fenov se je bilo komaj možno pogovarjati, psi so po vojaško stali in čakali, da bo njihov gospodar zadovoljen z njihovim izgledom.

dom in zrak so preplavile dišave različnih razpršilcev za dlako. Za moj okus lahko rečem, da se mi rečeno pretirava z urejanjem, tupiranjem, mazanjem, pudranjem in ne vem še s kakšnimi procesi ličenja, a vsakemu svoje. Zame je najlepši tisti pes, ki je naraven. To nikakor ne pomeni, da bi ga bilo potrebno pripeljati naravnost s sprehoda, kjer je mimogrede skočil v najbolj blatno lužo, ki jo je našel, a da mu vsaka dlaka stoji pokonci, ker je pristrizena ali polakirana, je pa tudi že preveč. V pasjih genih nikjer ne piše, da je svoje laskave nazive pes pridobil zaradi lepotilnih pripomočkov, potem pa na dom dobiš dragega mladička, potomca kužka z vsemi mogočimi nazivi in se čudiš, ko mladič ne zraste v postavnega korenjaka z močnimi kostmi, prekrasnim kožuhom in podobno. Seveda pa jaz na razstave gledam s popolnoma ljubiteljskega in ne s profesionalnega vidika, tako da je to le moje osebno razmišljanje.

In ko sem se tako prebudila iz svojih misli o ubogih kužkih, ki pridno čakajo na urejanje, sem opazila, da je ocenjevanje že v polnem razmahu. Prvi na vrsti so bili samci, katere je ocenjeval irski sodnik Michael Forte, sledila pa so še samice pod očesom madžarske sodnice

Istvanne Juhazs. Največji aplavz sta si zasluženo prislužila predstavnika veteranov pri obeh spolih. V prihodnje si seveda želimo videti še več starost te nam tako ljube pasme. Veteranski zmagovalec je v dar prejel prekrasno sliko naše Dragice Kaiser in kot so sporočili, jim že krasi dnevno sobo in jih spominja na čudovit čas, ki so ga preživeli v Sloveniji in v naši družbi.

Ocenjevanju je sledila pogostitev ob klubski stojnici, kjer so si vsi (tudi tisti, ki sicer z bernskimi planšarji nimajo zveze, a jim pogled na naš pršut ni dal, da ga ne bi prišli poizkusiti) lahko opomogli po napornem dnevu, popili kakšen kozarec vina in se okrepčali s slovenskim pršutom ter domačimi dobrotami.

Da pa je bila razstava neverjetno uspešna, so nam potrdili udeleženci, ki so se ob slovesu prišli zahvaliti za vse pozornosti, ki smo jim jih pripravili. Lahko rečem, da so bile vse ure odrekanja takrat poplačane in v spominu bo ostalo le veselje ob uspehu in ne neprespane noči priprav na ta velik organizacijski zalogaj.

A za marsikoga izmed nas konec specialne razstave še ni pomeni konec pasjega tedna. V nedeljo se je namreč naš klub predstavil v spremljevalnem programu, ki si ga je ogledala velika množica ljudi.

Že preko poletja je svoj čas prijazno odstopila vaditeljica in ustanoviteljica pasje šole priden.si, Karmen Zahariaš. Skupaj z dvema starostnima skupinama bernijev in njihovimi lastniki je pridno trenirala in pripravili so dve čudoviti koreografiji, ki sta pokazali, da je berni res družinski pes, ki se je pripravljen učiti in je neverjetno navezan na svoje lastnike.

Na prizorišče so skupino bernijev pripeljali trije izmed njih, ki so pokazali, da tudi danes ti psi še vedno lahko in hočejo opravljati njihovo prvobitno nalogo – vleko vozičkov. V enem izmed vozičkov se je pripeljala tudi starosta slovenskih in verjetno tudi evropskih bernijev Dana, ki je s svojimi skoraj 14 leti imela ta privilegij, da je lahko mirno počivala v vozičku, medtem ko so jo drugi občudovali. Na žalost je Dana pred dobrima dvema tednoma izgubila boj z boleznijo in njenim lastnikom sporočamo, da v srcih vsi sočustvujemo z njimi.

Celoten nastop pa je prav gotovo pustil pozitiven pridih pri obiskovalcih, ki kar niso mogli prenehati s slikanjem. Saj jih razumem. Tako lepega pogleda, ko imaš trideset bernijev na kupu, vseh ponosnih z rdečimi ruticami okrog vratov in rdečimi povodci ne vidiš vsak dan in tisti srečneži, ki so imeli čast biti priča temu dogodku se bodo še dolgo spominjali prijaznih medvedkov, ki so jim klub svoji velikosti dovolili malo čohanja in objemanja.

Valentina Humski

Moj berni - št. 3 - letnik 12 - leto 2011

Razstava, ki jo opisujemo v nadaljevanju, ni bila največja, bila je pa ena tistih, ki za vedno ostanejo v spominu. Naj ta spomin podelimo z vami!

KLUBSKA SPECIALKA V ŠVICI JE VEDNO POSEBNO DOŽIVETJE

Najbrž je tudi oddaljenost kriva, da se je udeležuje tako malo Slovencev, ampak ko bi vedeli, kako je vzdušje pristno »bernsko« in prav nič podobno razstavam pri nas, bi jo obiskovali veliko bolj množično

Tudi Švicarji so bili presenečeni nad visokimi temperaturami, ki so nas spremljale v prvi polovici septembra. Res, da je bilo potrebno zato vstati bolj zgodaj, ampak navdušenje, da potujemo spet v bernske domače kraje, starim prijateljem in novim dogodivščinam naproti, je odtehtalo vse napore. Adis in Berry Bernieshine sta gostoljubno sprejela v svoj del avta še Fellowa, vsi trije sveže okopani in urejeni pa so menda vedeli, da imajo v tej zgodbi glavno vlogo prav oni. Ker nam je pot že dobro poznana, je bila odločitev, da bomo namesto dolgočasne vožnje skozi tunel, prečkali gorski prelaz St. Gothard, skoraj samoumevna. Zrak je bil na višini 2106 m svež in blagodejen, in če ne bi bili pazljivi, bi se najmlajši pasji član odprave – Fellow – v enem od jezerc zagotovo pošteno okopal. Tako pa je vse ostalo pri sprehodu. In seveda pri obveznem fotografiranju, naših izdelkov pa se ne bi sramoval noben poklicni fotograf. Berry in Adis sta suvereno pozirala, vsi trije kosmatinci pa so tudi prijazno »odgovarjali« mnogim občudovalcem, ki jim je prisotnost avtohtone švicarske pasme na vrhu gorskega prelaza še dodatno popestrila že tako prelep dan.

Ker nas je naslednje jutro čakal še en del poti do Burgdorfa, je bilo pozno popoldne namenjeno namestitvi v že poznani gostoljubni hiši družine Musar, ki je čakala na nas, in počitku. V poznem večeru, ko so temperature malce popustile, smo se sprehodili po urejenem naselju (v Švici je tako in tako vse urejeno!) z veliko zelenimi površinami in čisto pravem kravjem pašniku pod stanovanjskimi bloki. Vsi

stanovalci naselja se med seboj vljudno pozdravljajo, prijazno pozdravijo pa tudi tujce, kar me prijetno preseneti vsakič, ko se vrnem v to pravljico lepo deželo. Lastniki psov niso deležni obtožujočih pogledov, res pa je, da vsi dosledno spoštujejo red in pobirajo iztrebke za svojimi psi. Kako zelo je zanimivo, da se Slovenci v tujini vedno podredimo predpisom, najsi bo prometnim ali zgolj tistim v zvezi s pobiranjem pasjih iztrebkov, doma je pa to zelo težko ali nekaterim celo nemogoče...

Švicarji so svojo specialno klubsko razstavo za bernce že večkrat organizirali v Burgdorfu, le da je bila letošnja drugo septembrsko nedeljo v pokriti tržnici. Od parkiranega avtomobila do vhoda v halo je bilo kakih 50 korakov, zelenice so ponujale dovolj prostora in miru za zadnje opravljanje pasjih potreb pred razstavo, pred prijavnim pultom pa nikakršne gneče. V hali so bili postavljeni štirje razstavni krogi, zagotovo dvakrat večji od tistih pri nas, ob njih pa klopi za obiskovalce. Na balkonu je med drugimi visela tudi slovenska zastava. Razstavljavci smo svoje pse odpeljali na galerijo, od koder smo spremljali potek sojenja, psi pa so imeli dovolj prostora za počitek. Samo tisti, ki so se pripravljali za nastop, so bili v neposredni bližini kroga. Nepotrebna kaprica ali samoumeven red, ki je zagotovil udobje, sproščenost in varnost vsem prisotnim? Zagotovo slednje!

Ob dveh »starih razstavljivskih mačkah«, Berry in Adisu, ki sta bila oba prijavljena v razredu prvakov, je imel Fellow vso pravico do trem, ki pa je ni izkoristil. Prav tako je ukrotil tudi svoje navdušenje nad drugimi psi tako, da z njim res ni bilo pretiranega dela. Bernsko lepoto so ocenjevali štirje sodniki: Elin Normannseth z Norveške, Gabi Schrank in Roland Spörr iz Avstrije in Ingrid Werhonic iz Švice. Prijavljenih je bilo 219 bernijev, v tolikšni konkurenci pa smo bili izida zares veseli, saj so vsi trije naši psi dobili »napotnico« za popoldanski finale.

Blueberry Bernieshine je zasedla drugo mesto, Adis je bil tretji, Fellow četrti, v parih pa sta Berry in Adis odnesla še tretji pokal kot četrtouvrščena. Burgdorf je bil torej v znamenju uspešnih nastopov, a ne le to. Srečanja in klepet z ljudmi, ki jim za pasmo ni vseeno, vedno obogatijo moje (pre)kratke izlete v Švico. Z Andreo Maret, predsednico vzrejne komisije Švicarskega kluba imava vedno dovolj snovi za pogovor in tako je bilo tudi tokrat. Veselo je bilo tudi snidenje z dolgoletno predsednico kluba, ki je bila v preteklih letih vedno na voljo za nasvete in dragoceno pomoč.

Pred vrnitvijo domov smo se napotili še v bližnji nakupovalni center. Ker psom ni potrebno čakati v avtu, so nas vsi trije spremljali po bleščečih etažah in počitek v kavarni jim je prav tako prijal kot nam.

Bivanje v Švici pa smo si podaljšali še z enim obiskom. Psarna von Kopfrein, kjer živi Monika

Gerber z berniji in zlatimi prinašalci, se ponaša z dolgoletno tradicijo, ki jo je z vzrejo bernijev pričela že Monikina mama. Velika kmetija sredi centralne Švice je pravi (k)raj za štiri »goldyje« in šest bernijev. Ena od njenih psičk je pripotovala iz slovenske psarne Bernieshine, dve psički pa sta našli prav tam svojega postavnega ženina – Adisa. Tako je psarna von Kopfrein več kot tesno povezana s slovenskimi berniji. Zato gostoljubje, ki smo ga uživali v ponedeljkovem dopoldnevu, ni bilo naključje. Stara hiša, ki nosi letnico iz začetka 18. stoletja, je prijeten dom za Monikino družino, velika kmetija pa vedno potrebuje še dodatne pridne roke. Najprej nas je seveda zanimalo vse v zvezi z bernci. V hišici, namenjeni mladičkom, smo imeli kaj videti: četica šest tedenskih malih medvedkov nas je hrupno pozdravila. Poleg igrača, igral, varnega kotešča in izhoda na ograjeno travnato površino so imeli na voljo v vročem septembru celo svoj bazen. Monika ni skrivala navdušenja nad Extro Bernieshine, ki se je novemu okolju že povsem privadila. Naši trije bernci so izkoristili vse prednosti, ki so jih imeli kot gostje in so si na velikem ograjenem posestvu privoščili temeljito raziskovanje. Ker nas je čakala dolga pot proti domu, smo se morali hočeš – nočeš posloviti, čeprav bi si imeli še veliko povedati. Bo pač ostalo nekaj tematike za prihodnje srečanje....

Od Švice smo se poslovili še z enim sprehodom na prelazu St. Gothard, potem pa nas je ob prvem mraku pozdravila na videz neskončna italijanska avtocesta. Nočna vožnja domov je hitro minila, veliko prehitro pa je minil tudi ta zanimiv in prijeten »švicarski« konec tedna.

Na koncu sem dolžna zahvalo Lojzki in Ivanu Janežič za gostoljubje na poti, pomoč in vzpodbudo. Brez njiju tega prispevka ne bi bilo.

Mojca Sajovic

Moj berni - št. 3 - letnik 15 - leto 2014

Več kot 11 let je minilo od tega objavljenega članka, vendar psi naše pasme še vedno umirajo zaradi histiocitnega sarkoma. Obvezno branje za vzreditelje torej!

Za vzreditelje: Test za histiocitni sarkom

Francoska družba ANTAGENE je oznanila, da je test za histiocitni sarkom oz. histiocitozo odslej na voljo tudi bernskim planšarskim psom v Evropi. Ker je test pomemben predvsem za vzreditelje, ki lahko s pomočjo njegovih rezultatov izberejo primerno paritveno kombinacijo in tako zmanjšajo možnost razvoja te bolezni pri svojih mladičih, je zaenkrat na voljo le vzrediteljem.

Test se izvaja na predhodno odvzetem vzorcu krvi. Cena testiranja je 105 EUR.

Nadaljnje informacije so (v angleškem jeziku) na voljo na: <http://www.antagene.com/en/commander/histiocytic-sarcoma-pre-test>

Histiocitni sarkom ali maligna histiocitoza je pogost vzrok smrti med bernskimi planšarskimi psi. Gre za rakasto obolenje histiocitov – celic imunskega sistema, ki se nahajajo v bezgavkah in nekaterih organih. Zdravljenje zaenkrat ni uspešno, bolezen je smrtna.

Bolezen diagnosticira veterinar na podlagi histološke analize odvzetega vzorca tumorja.

Poleg genetskih so med vzroki za to obolenje tudi okoljski dejavniki. Bolezen se pojavi v odrasli dobi, pogosto po tem, ko je bil pes že uporabljen za razplod in je svojo predispozicijo za bolezen že prenesel na potomce, s tem pa prispeval k njenemu širjenju.

Strokovnjaki za pasjo genetiko iz raziskovalnega centra s sedežem v francoskem kraju Rennes že več kot osem let izvajajo genetske študije o histiocitnem sarkomu pri bernskih planšarskih psih. S pomočjo analize večjega števila vzorcev (več kot 2000) obolenih in zdravih odraslih psov so uspeli prepoznati genetske markerje, povezane s tveganjem za razvoj in prenos te vrste raka.

Da bi z raziskavami histiocitoze pri bernskih planšarjih karseda pripomogli k premišljeni vzreji, je bil oblikovan genetski test za ugotovitev nagnjenosti k tej bolezni. Rezultati testa so izraženi kot genetski indeks, izražen v treh vrednostih: A (testirani psi imajo štirikrat MANJ možnosti za razvoj histiocitnega sarkoma), B (nevtralni indeks) in C (testirani psi imajo štirikrat VEČ možnosti za razvoj histiocitnega sarkoma; tveganje prenosa na potomce je veliko).

Zavedati se je treba, da je test za histiocitni sarkom le eno od meril selekcije. Seveda je pomembno, da imajo v vzrejni populaciji prednost psi z najboljšim indeksom, vseeno pa je treba še vedno ohranjati zadostno genetsko raznolikost pasme. Če pes na testiranju za histiocitni sarkom doseže indeks C, pa ima ob tem vrsto drugih pozitivnih lastnosti, ga zato ni treba izločiti iz programa vzreje, pač pa paziti, da je parjen s psi z indeksom A ali B. Kombinacijam, kjer imata oba psa indeks C, pa se je treba izogibati.

Prevedla in priredila: Nina Barlič

Moj berni - št. 3 - letnik 15 - leto 2014

Naša klubska druženja, ki smo jim brez izjeme dvakrat na leto dali ime »piknik«, so bila vsa po vrsti uspešnice.

Jesenski piknik nad Spodnjo Slivnico

Za letošnji jesenski klubski piknik si boljšega datuma, kot je 4. oktober – svetovni dan živali, res ne bi mogli izbrati. Tega praznika dejansko sploh ne bi bilo mogoče bolje obeležiti kot z druženjem z ostalimi člani in ljubitelji psov.

Zbrali smo se precej priročni lokaciji v bližini Grosuplja, natančneje v lovski koči nad Spodnjo Slivnico. Čeprav smo bili v revirju »pravega« medveda, na kar so opozarjale že table ob poti ter poslikava koč, ga na vso srečo nismo spoznali. Še najbližje medvedu so bili

naši črno-rjavo-beli kosmatinci, ki so cel dan zadovoljno mahali z repom. Po že tradicionalno raznolikem aperitivu smo si udeleženci postregli z okusnimi domačimi sendviči, ki so bili več kot zanimivi tudi za naše štirinožce in tisti najbolj hitri in drzni so si uspeli kakšnega celo prilastiti. Za tipičen jesenski dan nadvse dobrodošla novost tokratnega piknika pa je bilo vino, ki sta ga z vso odgovornostjo in resnostjo kuhala Janez in Zoran. Ob degustaciji raznovrstnih sladici,

ki so jih na mizo ponosno postavile klubske vile, kot jim pravi predsednica, smo sicer okusno kosilo pričakali že precej siti.

Ker pa je 4. oktober tudi god sv. Franciška, zavetnika živali, smo, kot se spodobi, na piknik povabili tudi župnika Pavleta, ki je opravil blagoslov naših psov. Poleg podobice smo po končanem blagoslovu prejeli tudi vrečko pasjih piškotov, ki sta jih za nas spekla in zapakirala Slavko in Mira.

Pripravo takih piškotov je Slavko po kosilu tudi praktično demonstriral in v času peke se nekateri berniji kar niso dali odgnati od štedilnika. Vrečicam s piškoti je bil priložen tudi recept, ki ga za vse, ki so piknik »prešpicali«, objavljamo tudi v tej številki Mojega bernija.

Prava atrakcija, zlasti za naše najmlajše udeležence, ki so z veseljem prisledli, pa tudi poseben izziv za nekatere od naših kužkov, je bila vleka pasje vprege. Kar nekajkrat sta se Mojca in Slavko sprehodila gor in dol in vsi sodelujoči berniji so svojo nalogo zelo dobro opravili. To dokazuje, da imajo tudi naši razvajenčki nekje globoko v genih še vedno zapisano, da so prvotno delovni psi, katerih potencial dandanašnji vse premalo izkoriščamo.

Za še en uspešno izveden dogodek se zahvaljujemo vsem, ki so ta dan preživali v naši družbi, pridnim kuharicam, ki so ponudile svoje sladke dobrote, in seveda župniku Pavletu, ki nas je počastil s svojim prihodom in iskrenim blagoslovom.

Nina Barlič

MOJ PES IN JAZ

Ta spis je naš sin napisal v neizmerni želji, da dobi psa (izbral je bernskega planšarskega psa) in s tem prepriča nas starše, da bo res lepo skrbel za svojega psa in se držal dogovorov glede dolžnosti, ki si jih je s tem nakopal na glavo... (oči)

POTEK DNEVA:

Zbudil bi se ob 6.00, torej uro in pol preden se mi začne šola. Najprej bi se oblekel in uredil, nato pa bi peljal psa na jutranji sprehod. Psa bi peljal do športnega parka, kjer bi mu metal žogico oz. frizbi ter se igral z njim. S tem bi ga utrudil, da kasneje doma ne bi počel neumnosti. Nato bi s srednje hitro hojo odšla domov, kjer bi se oba najedla in okrepčala. Ob 7.00 bi odšel v šolo, psa pa bi dal v njemu za to namenjen prostor.

Ko bi prišel domov, bi ga spustil v zgornje prostore hiše. Nato bi opravil svoje domače dolžnosti, po tem pa bi se učil za šolo. Po učnju bi psa peljal na sprehod do športnega parka (naučil bi ga tudi, da me vleče z rolerji) in se tam z njim igral ter ga učil vzgoje, kar bi počel tudi med potjo do parka in seveda na začetku tudi doma, kjer je lahko pes najbolj osredotočen na delo. Seveda bi ga počasi tudi privajal na ukaze zunaj hiše in nato v pasjem parku, da bi me vedno ubogal. Po sprehodu bi mu dal jesti in piti ter bi ga crkljal in vzgajal.

Če bi imel kakšne opravke, bi ga peljal v njemu namenjen prostor in nato odšel, drugače pa bi pes lahko ostal v hiši. Popoldne bi se z njim igral za hišo.

Zvečer malo pred 8. uro bi ga peljal na sprehod v pasji parkec, kjer bi se lahko igral z drugimi psi. Ko bi prišel domov, bi ga ponovno nahranil. Preostanek dneva bi preživel z družino. Ko bi prišel čas za spanje, bi ga odpeljal v njemu namenjen prostor, kjer bi prespal. Naslednji dan bi se vse ponovilo. Le kakšne malenkosti bi se spremenile, npr. sprehod na bližnji grič ali jutranji oz. večerni tek.

Spodnja slika prikazuje mojega najljubšega psa: bernskega planšarskega psa. Ta pes mi je najbolj všeč, predvsem zaradi tega, ker se lahko crkljaš z njim. Je zelo lep in ima lepo dlako. Rad bi, da mi nekaj zapolni čas med šolo in večerom, pa tudi nasploh je imeti psa že dolgo moja največja želja. Imeti psa je po mojem mnenju nekaj najlepšega. Naučil bi ga veliko trikov, da bi me ubogal, pa tudi kakšne smešne trike. Bernija bi imel tudi zato, da mi ne bi bilo dolgčas, ko pozimi pada sneg in lahko to samo opazujem, s psom pa bi se v njem lahko igral kot majhen otrok. Poleti, ko so ljudem gorenjske reke mrzle, njemu zelo ustreza takšno kopanje. Berni je zelo ubogljiva pasma, tako da bi lahko ubogal vse člane družine, kar tako ali tako mora. Mislim, da bi nas primerno zaposlil in prinesel dodatno veselje v družino. Rad je tudi zunaj in ima rad gibanje, zato bi bil primeren za nas, ki hodimo v gore, na smučanje, na morje, pa k babi... Z njim lahko tudi lepo lenarimo, kajti obožuje ležanje ob nogah gospodarja.

Avtor: Rok

Moj berni - št. 1 - letnik 16 - leto 2015

Ko se leto izteka, vedno pomislimo tudi na tiste, s katerimi smo delili dobro in slabo v zadnjih 365-ih dneh. Tudi v naši bernski družini ni bilo nič drugače: naša prednovoletna praznovanja, ki smo jih poimenovali »miklavževanja«, so bila vsa leta nepogrešljiva tradicija. Prva leta smo srečanja organizirali brez bernijev, v gala toaletah in z glasbeno spremljavo, veselo je bilo včasih tudi do jutranjih ur. Z leti pa smo začeli pogrešati tiste, ki so nas združili in so morali ostati doma. Tako je padla povsem soglasna odločitev: berniji morajo na miklavževanje z nami. In so bili z nami vse do zadnjega srečanja.

Miklavževanje 2015 v deželi opojnih trenutkov

Preden se je leto 2015 izteklo, se je bernska družčina zbrala na miklavževanju v najbolj zahodnem delu naše domovine, v idiličnih Goriških Brdih, in tam preživela čudovit sončen dan, ki ni prav nič spominjal na prihajajočo zimo.

Na zbornem mestu na Vogrskem smo se tako mi kot naši berniji razveselili ponovnega snidenja in se nato napotili v vas Gonjače, kjer smo ob malici zunaj na vrtu pod živo oranžnimi kakiji izmenjali naj-

novejše novice in občudovali razgled po briških gričih in vinogradih, ki so se kopali v soncu. Večina se nas je nato povzpela na razgledni stolp na Mejniku, hribu nad vasjo Gonjače. Stolp je osrednja točka v Goriških Brdih in razgledišče, ki nam je v tistem sončnem dnevu ponudilo čudovite razglede na Goriška Brda, Furlanijo, Karnijske in Julijske Alpe, Trnovski gozd, Dolomite, Kras, Tržaški zaliv in Vipavsko dolino. Razgledni stolp je visok 23 metrov, ima 144 stopnic in je bil zgrajen leta 1961. Načrte za njegovo postavitev je naredil arhitekt Marko Šlajmer. Pri razglednem stolpu je spomenik, ki je posvečen žrtvam druge svetovne vojne na desnem bregu reke Soče. Zanimiv spomenik je delo akademskega kiparja in slikarja Janeza Boljke. Vti-

snjene verze na bronasti plošči je zapisal pisatelj France Bevk.

Ogled biserov Goriških Brd smo nadaljevali v Šmartnem, ki je ena izmed najlepših vasic v središču Brd. Zgrajena je na ostankih rimskega oporišča. Zaradi svoje izjemne stavbne dediščine je razglašena za kulturni spomenik. Naslednji postanek je sledil v Dobrovem, ki je sedež občine Brda. Sprehodili smo se mimo renesančnega dvorca, gradu Dobrovo. Med rahlim vzponom na bližnji grič smo si pretegnili noge in tačke ter ponovno uživali v razgledu nad slikovito pokrajino. Pot nas je nato vodila do rojstnega vasi Aljoza Gradnika, Medane, znane po vinskih kletah in ponudbi vrhunskih slovenskih vin. V bližini smo si ogledali eno od prizorišč priljubljene slovenske nadaljevanke Žlahtna štorija, grad Gredič, ki v novi preobleki stoji na prelepi lokaciji, od koder se pogled odpira proti dolini. Naš ogled briških znamenitosti smo zaključili v najnovejšem biseru slovenske arhitekturne dediščine, prenovljeni renesančni Vili Vipolže. Med ogledom njene imenitne notranjosti smo si ogledali najprej razstavo o zgodbi dvorca, ki ima res bogato preteklost, in nato še eno o aleksandrinah z naslovom Moda iz Baula. Pred vilo smo z občudovanjem zrli na cipe prese stare več stoletij, po nekaterih podatkih naj bi izvirale celo iz 12. stoletja, vsekakor pa so najstarejše v Sloveniji.

V času kosila smo se na kulinarinem razvajanju zbrali v bernijem prijazni Okrepčevalnici pri Mariotu v Gonjačah, kjer se je naš pogled najprej ustavil na lepem novem stojalu z grafiko bernija, ob namiznih pogrinjkih pa se nam je s prtičkov nasmihal prikupen berni. Mojca zna res poskrbeti za prijetne drobne pozornosti. Z zanimanjem smo prisluhnili njenemu govoru o aktivnostih kluba in kinoloških novostih, kateremu je sledilo še prijetno presenečenje. S svojo prisotnostjo nas je namreč počastil predsednik Kinološke zveze Slovenije, Egon Dolenc, in nam zaželel še nadaljnje uspešno delovanje našega kluba.

Po kosilu nam je dr. Eva Grilc z Nacionalnega inštituta za javno zdravje povabila k sodelovanju v raziskavi o bakterijah, odpornih na antibiotike. Prisotnost takih bakterij pri nas ali naših psih lahko resno ogrozi ranljive skupine ljudi (starejše, otroke, ljudi s slabim imunskim sistemom, okrevance po posegih in podobno). Njenemu povabilu se je odzval precejšen del članov.

Sledila je proglasitev članov leta 2015, ki ga je izbral upravni odbor kluba. Tokrat je ta čast doletela Milico in Josipa, nepogrešljiva in neutrudljiva poznavalca Istre, brez katerih dveh naše morske odprave ne bi bile to, kar so. Iskrene čestitke obema in želimo si, da skupaj z nami nadaljujeta svojo uspešno vodniško kariero.

Kmalu zatem smo se razveselili prihoda Tally, saj je na vozičku pripeljala privlačna Miklavževa darilca za vse člane. Naše prijetno

srečanje smo zaključili z zabavnimi nagradnimi igrami, ki so se jih udeležili tako člani kot berniji. Smeha ob prikazu spretnosti obojih in veselja ob prejetju nadvse uporabnih nagrad seveda ni manjkalo.

Mateja Pečar

Moj berni - št. 2 - letnik 24 - leto 2023

Lastniki bernijev v našem klubu in nato v skupini Moj berni po večini res nismo navdušeni razstavljalci, vendar se najdejo častne izjeme. Pred mnogimi leti nas je učil prvih razstavnih korakov v naši »mali šoli razstavljanja« Ivan Janežič iz psarne Berneshine, po njegovih stopinjah je šel Peter Ražman iz psarne Bernie's Heart. Vedno smo veseli razstavnih, pa tudi vzrejnih uspehov naših članov.

Uspešno razstavno leto v psarni Bernie's Heart

V letu 2023 smo se z našo malo ekipo udeležili nekaj razstav v Sloveniji in na Hrvaškem. Prav na vsaki smo se imeli lepo, hkrati pa smo dosegli tudi nekaj dobrih rezultatov: najuspešnejši je bil Ares Bernie's Heart – Tantor, ki si je letos prislužil dva šampionata: poleg naziva Prvak Slovenije v lepoti se ponaša še z laskavim nazivom Veleprvak Slovenije v lepoti, odprti pa ima še hrvaški šampionat, ki pride na vrsto v prihajajočem letu. Tantorjeva sestra, Aurora Bernie's Heart, se je po spomladanskem premoru v razstavne ringe vrnila jeseni in si v Vrtojbi priborila naslov Prvakinja Slovenije v lepoti.

Razstave so za nas odlična priložnost tako za srečanja z nekaterimi »starimi« bernskimi prijatelji kot tudi za spletnje nove poznanstev. In če prijetnemu druženju sledijo tudi dobri rezultati, je to le še pika na i, ki jo je lepo postaviti. Mi že nestrpno čakamo novo leto, nova druženja in seveda – nove uspehe!

Pa zdravja in veselja si želimo, prav tako tudi vsem vam in vašim Bernčkom. Srečno!

Peter Ražman

GOLDEN STYRIA JENNY

(15.11.2019 - 28.11.2025)

Ko sem prvič predstavljala našo Jenny na spletni strani, sem napisala: »Zlato v imenu, zlato v srcu«. Slednje je ohranila do svojega prezgodnjega odhoda. Borih šest let je imela, ko se je zaradi histiocitnega sarkoma med zvezdami pridružila svojim predhodnikom: Astri, Deepu, Thuji, Latini, Wenayi, Fani in Fellowu.

Njena zdravstvena kartoteka je bila do letošnjega poletja prazna, pač pa so arhiv napolnila dokazila o njenih uspehih: o uspešnem šolanju, opravljenem B-BH izpitu in testiranju o primernosti za terapijskega psa ter nazadnje tudi uspešno zaključeno pripravništvo pri Društvu Tačke pomagačke. Bila je izjemna Tačka, ki ni potrebovala povodca in je razumela vse. Doma je bila glasna čuvajka, »gospa zvonec«, sprejela je vsakega, ki ga je sprejela naša družina. Tudi novo družinsko članico - malo Vivo, tudi posvojenca - živahnega Maxija.

Globoko je zasekala njena bolezen, njeno prezgodnje slovo je boleče, praznina zeva povsod: med otroci v šolah, med starostniki, med strokovnimi delavci... najbolj pa doma, pri mojih nogah. Nikdar ni bila več kot meter, dva stran. Neizmerno jo pogrešam.

Mojca Sajovic

HERA

(24.10.2014 – 4.10.2025)

Več kot dva ducata kužkov smo imeli pri naši hiši, pa je bilo slovo od Here, ki je k nam prišla od Janežičevih v Ivančni Gorici, najbolj boleče, tako ugotavljamo zdaj, ko sta minila že dva meseca, odkar je odšla. Enajst let je bila z nami, vsak dan po ves dan smo bili skupaj, spremljala me je v pisarni, ko sem delal, na Rašico je vsako jutro hodila za menoj, skupaj z Bojano, v vrtec smo hodili skupaj, Hera, Pupi, Bojana in jaz, vsak dan me je spremljala v šolo po najmlajšo vnukinjo Julijo. Letos jeseni, ko je Julija toliko zrasla, da težko torbo nosi sama, je Hera vsako popoldne prišla pome in po pasje vprašala, ali ne gremo v šolo. Tako zelo še vedno žalujemo za njo, da je tudi Pupi kar malo zmedena, ležat hodi na Herine poletne senčne prostorčke na vrtu, nikakor se ne sprosti kot prej. Vse štiri vnukinje hodijo na njen grobek, midva z Bojano ji še vedno nosiva vrtnice, jutri bomo odrezali še zadnjo z našega vrta.

Tone Hočevan

MOJ BERNI - glasilo skupine MOJ BERNI št. 2, letnik 26, leto 2025;

Izdajatelj **Skupina MOJ BERNI**, Predole 23, 1290 Grosuplje. Glasilo izhaja le v elektronski obliki in je namenjeno članom skupine.

Urednica: **Nina Bartič**

Člani uredniškega odbora: **Mateja Pečar, Mojca Sajovic, Barbara Šolc**

Priprava: Amset d.o.o.

Za področje vzreje BPP je pristojen Slovenski klub za velike pasme in molose, info na e-mail: skvpm.info@gmail.com. Najave vzrejnih pregledov bomo tudi v naprej objavljali na spletnih straneh in po e-pošti.

Glede nekdanjih klubskih ugodnosti sledite objavam na spletni strani.